

N:o 1.

Ank. till Riksd. Kansli den 24 Febr. 1880, kl. 2 e. m.

Konstitutions-Utskottets Memorial, med bestämmande, till hvilket Utskott väckt motion om underdånig skrifvelse angående ändring i fråga om tillsättning af presterliga tjänster bör hänvisas.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion, N:o 121, har Herr *H. Johnsson* föreslagit:

»att Riksdagen ville aflåta till Kongl. Maj:t en underdånig skrifvelse med begäran det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och till nästa Riksdag framlägga förslag till ny författning rörande presterliga embetens tillsättande, byggd hufvudsakligen på följande grunder, nemligen:

att 30 § Regeringsformen samt andra nu derom gällande lagar upphävas; att, då någon presterlig befattning, af hvad slag som helst, i en församling blifvit ledig, domkapitlet skall uppsätta 3 kompetente sökande å förslag, hvarefter församlingen eger kalla en fjerde profpredikant och välja mellan dessa 4, hvarvid rösträtt per capita skall tillkomma enhvar, som inom församlingen eger att i kyrkostämmas öfverläggning och beslut delta; samt att åt den, som dervid erhåller de flesta rösterna, skall af domkapitlet utfärdas konstitutorial å befattningen.»

Sedan denna motion blifvit af Andra Kammaren till Lag-Utskottets behandling hänvisad, men Lag-Utskottet, på sätt af dess utlåtande N:o 5 inhemtas, enär förslaget i den omfattning motionären gifvit detsamma, innefattade och förutsatte ändring jemväl af 30 § Regeringsformen, men det icke tillkomme Lag-Utskottet att med sådan fråga taga befattning,

återlemnade motionen till Andra Kammaren, så har denna Kammare, enligt hvad Konstitutions-Utskottet tillhandakommet protokollsutdrag för den 7 innevarande Februari utvisar, efter det motionären, med Kammarens tillstånd, återtagit den del af motionen, som afsåg och förutsatte ändring af 30. § Regeringsformen, återförvisat motionen i öfriga delar till Lag-Utskottet, hvaremot Första Kammaren, enligt protokollsutdrag för samma dag, förklarar sig anse motionen tillhöra Tillfälligt Utskotts handläggning.

Då således olika meningar mellan Kamrarne uppstått, till hvilket Utskott motionen bör hänvisas, åligger det, jemlikt 38 § 3 mom. Riksdagsordningen, Konstitutions-Utskottet att derom besluta.

Sedan numera, såsom ofvan är nämndt, från motionen afsöndrats allt, som afsåg eller förutsatte ändring af grundlag, och sålunda det skäl, Lag-Utskottet anfört för sin vägran att med ärendet taga befattning, bortfallit, torde något vidare yttrande i detta afseende icke vara erforderligt.

Frågan är emellertid ingalunda härmed löst. Utskottet torde icke misstaga sig, om det söker den hufvudsakliga grunden för den af Första Kammaren uttalade åsigt i den omständigheten, att motionären inskränkt sig till att föreslå aflåtande af skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till ny författning rörande presterliga befattningars tillsättning, byggd på de af motionären anförda grunder. Det är nemligen väl bekant, hurusom vid behandling af motioner, de der, i likhet med den nu föreliggande, åsyfta allenast en skrifvelse med begäran att Kongl. Maj:t ville taga någon fråga i öfvervägande och, efter det tilläffventyrs nödig utredning vunnits, framlägga förslag, för hvilket motionärerne dock gemenligen plägat angifva vissa grunder, en skiljaktig praxis visat benägenhet att utveckla sig inom Riksdagens begge Kamrar. I Första Kammaren hafva i allmänhet motioner af dylik form, äfven om den väckta frågan i och för sig fallit inom området för Ständigt Utskotts behandling, hänvisats till Tillfälligt Utskott, under det Andra Kammaren, vid afgörandet till hvilket Utskott dylika motioner skolat hänskjutas, merändels fästade den afgörande vigten vid sjelfva ämnet eller frågans inre natur. Afvikelser från denna praxis hafva visserligen inom båda Kamrarne understundom förekommit, men dels är deras antal för ringa för att upphäfva den allmänna regeln, dels synes man hafva anledning antaga att, då de förekommit, detta berott på tillfälliga omständigheter.

I de fall då Konstitutions-Utskottet tillförene haft att utöfva sin grundlagsenliga rätt och pligt att vid uppkomna meningsskiljaktigheter i det af-

seende, hvarom 38 § 3 mom. Riksdagsordningen handlar, skilja mellan Kamrarne, har Utskottet icke, eller åtminstone icke direkt, uttalat sig i den fråga, som nu föreligger till afgörande. Visserligen skulle ett af 1870 års Konstitutions-Utskott afgifvet memorial (N:o 3) vid första påseendet kunna åberopas såsom ett uttalande i frågan från Utskottets sida. I anledning af menings-skiljaktigheter Kamrarne emellan hade Utskottet då att bestämma, till hvilket Utskott borde hänvisas tre särskilda motioner, af innehåll att Riksdagen måtte i underdåniga skrivelser anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga dels en på vissa uppgifna grunder byggd plan för rikets fästningsanläggningar, dels förslag till ny aflöningsstat för landssekreterare, och dels förslag till ordnande af rikets försvarsväsende. Konstitutions-Utskottet fann väl samtliga dessa motioner böra af Tillfälligt Utskott behandlas, men granskar man de motiv, Utskottet för denna sin åsigt anförde, skall man finna, att det för Utskottet bestämmande icke kan hafva varit den omständigheten, att motionärerne förestält sig sina syften bäst kunna vinnas genom en anhållan, att Kongl. Maj:t täcktes taga initiativet till frågornas lösning. Det heter nemligen beträffande de två förstberörda motionerna, att, då Riksdagens bifall till dessa motioner, hvilka endast afsågo aflåtande af underdåniga skrivelser till Kongl. Maj:t, med begäran att Kongl. Maj:t ville för nästkommande Riksdag framlägga förslag till ordnande af de förvaltningsfrågor motionerna afhandla, *icke skulle i någon mån inverka på bestämmandet af statsverkets inkomster eller utgifter under den tid, för hvilken statsregleringen borde af dåvarande Stats-Utskott föreslås*, motionerna icke tillhörde nämnda Utskotts behandling. Och i fråga om den tredje af ofvan anmärkta motioner yttrade Utskottet, att, då motionen endast afsågo fastställande af vissa grunder, på hvilka Riksdagen för sin del ansågo att ett ändamålsenligt ordnande af rikets försvarsväsende borde byggas, jemte uttryckande af den önskan att Kongl. Maj:t ville för Riksdagen framlägga ett på dessa grunder utarbetadt förslag, samt att motionären icke haft för afsigt att föreslå, det någon förändring i bevaringslagen, *utan afseende å den utredning, som i nyssnämnda afseende kunde vinnas*, skulle af Riksdagen beslutas, motionen i det skick, hvori den befann sig, icke syntes falla inom gränserna för vare sig Stats-Utskottets eller Lag-Utskottets verksamhet. Hvilken tydning man än i öfrigt vill gifva åt detta något dunkla uttalande, så kan detsamma dock tydligen vid pröfningen af nu föreliggande fråga icke vara för Utskottet bindande.

Om man, för att undersöka hvart särskildt den ifrågavarande motionen rätteligen bör hänvisas, granskar grundlagens stadganden i ämnet, så möta, såsom bekant, i Riksdagsordningens 42 § bestämmelserna

om Lag-Utskottets verksamhetsområde, eller hvad man kan kalla dess kompetens. Det heter der, i mom. 1, att till Lag-Utskottets behandling höra »från Kamrarne dit hänvisade förslag till stiftande, ändring, förklaring eller upphäfvande af allmän civil-, kriminal- och kyrkolag». Enligt Utskottets förmenande gifva dessa ordalag icke tillräckligt stöd för den uppfattning, enligt hvilken till Lag-Utskottets handläggning skulle höra allenast af motionär bestämdt *formulerade* förslag till stiftande o. s. v. af allmän civil-, kriminal- och kyrkolag. De innehålla öfver hufvud icke någon antydning om motioners form eller den väg, på hvilken en åsyftad lagförändring tänkes böra komma till stånd. Det är nämligen väl att märka, att det i anförda lagrummet icke heter t. ex. förslag till ny civil-, kriminal- och kyrkolag, utan att ordet »förslag» närmast är förbundet med orden »stiftande», »ändring», »förklaring» och »upphäfvande». Då nu dessa ord angifva en handling eller en verksamhet, så vill det synas, som om lagens uttryck näppeligen kunna betyda annat än: förslag att allmän civil-, kriminal- och kyrkolag må stiftas, ändras, förklaras eller upphävas, eller: förslag med syfte att åstadkomma stiftande o. s. v. af dylik lag. Huru en motionär tänkt sig syftet skola uppnås, om han sjelf formulerat någon lagtext, eller han uppmanat Lag-Utskottet att göra detta, eller han hemställt, att Riksdagen måtte anmoda Kongl. Maj:t att låta utarbета det ifrågasatta lagförslaget, derom nämner grundlagen alldeles icke något. Att vid dylikt förhållande lägga sådan vikt på den form, motionären föreslagit för sitt syftemåls vinnande, att denna, med frånseende af sjelfva ämnet och frågans natur, lägges till grund för bedömandet till hvilket Utskott motionen bör hänvisas, torde åtminstone icke af grundlagsstadgandets ordalydelse låta försvara sig.

Åsigten att, såsom 1873 års Konstitutions-Utskott uttryckte sig, det är sjelfva ärendets natur, som måste anses afgöra till hvilket Utskott en motion skall hänvisas, vinner ytterligare stöd af en jmförelse med andra i Riksdagsordningen förekommande uttryck. Så heter det i dess 55 §: »motion i ämne, som tillhör Ständigt Utskotts behandling», och längre ned; »i ämne, som icke tillhör Ständigt Utskotts behandling, kan motion» o. s. v. Samma uttryck återkommer i § 56, der det ytterligare med ett synnerligen allmänt uttryck heter: »angår motion annat ämne». Och i sjelfva det lagstadgande, 38 § 3 mom. Riksdagsordningen, som åt Konstitutions-Utskottet inrymmer rätt att vid fall sådana som det förevarande skilja mellan Kamrarne, begagnas ett likartadt uttryck: »då olika meningar mellan Kamrarne uppstå, till hvilket Utskott uppkomna frågor och ämnen böra hänvisas». Men det torde svårligen kunna bestridas att en motion, hvilken såsom den, hvarom här är fråga, ostridigt

afser åstadkommande af ändring i kyrkolag, icke är att anse såsom »motion i ämne, som tillhör Ständigt Utskotts behandling.»

Om således, i betraktande af hvad nu anförts, sjelfva grundlagens ordalydelse, hvilken vid frågans bedömande först och hufvudsakligast bort tagas i skärskådande, icke kan sägas lemna något stöd för den uppfattning, som fränkänner Lag-Utskottet behörighet att taga befattning med motioner om stiftande, ändring, förklaring eller upphäfvande af allmän civil-, kriminal- och kyrkolag allenast på den grund, att motionären tänkt sig initiativet lämpligast böra läggas i Kongl. Maj:ts hand, så torde det tillåtas Utskottet att, i andra rummet, betrakta frågan jemväl ur de praktiska följdernas synpunkt och i sådant afseende påpeka några af de olägenheter, hvartill nyssberörda praxis kan och i sjelfva verket måste leda. Väl är det nemligen obestridligt, att, der lagens ord äro tydliga och klara, der böra de tolkas utan hänsyn till följderna. Men då, såsom här, enligt hvad Utskottet sökt visa, är fallet, lagens mening i ett visst afseende icke blifvit i uttryckliga ord uttalad, synes man vara icke blott berättigad, utan jemväl pliktig att bland möjliga tolkningar välja den, som vid tillämpningen visar sig vara ändamålsenligast och bäst, då ju denna snarast måste antagas återgifva lagstiftarens afsigt och mening.

Till de antydda olägenheterna torde t. ex. vara att räkna en nästan obegränsad utvidgning af tiden för motioners väckande. Men härigenom skulle sannolikt hända, att de viktigaste lagstiftningsärenden stundom komme under behandling först vid en så långt framskriden tidpunkt för Riksdagens sammanvaro, att de icke hunne underkastas den sorgfälliga utredning, som af ämnets vikt betingades och hvilken bäst är egnad att undanrödja faran för ett omoget beslut — en fara, som, alltid betänkelig, blir det i ännu högre grad, när fråga är om de lagar, hvilka, näst grundlagen, äro samhällsordningens fastaste grundvalar.

Den möjligheten låter vidare väl tänka sig, att skilda Utskott finge att behandla samma fråga. Ty om inom begge Kamrarne eller inom samma Kammare en motionär framlade ett förslag till stiftande eller ändring af något stadgande i t. ex. allmän civillag, hvilket förslag hade sådan form, att det obestridligt måste till Lag-Utskottet öfverlemnas, men en annan motionär framstälde ett förslag af alldeles samma syfte och innehåll i öfrigt, men klädt i form af en hemställan om skrifvelse med begäran att Kongl. Maj:t ville låta utarbета ett lagförslag i den angifna riktningen — dessa begge förslag, som afsåge att i samma lagrum göra samma ändring, skulle hänvisas till skilda Utskott, och Kamraren kunde måhända få mottaga ett afstyrkande utlåtande från det ena Utskottet samtidigt med ett tillstyrkande från det andra. Att sådant

är förenligt med en riktig eller ändamålsenlig form för ärendenas behandling lärer svårigen kunna påstås.

En annan svårighet skulle kunna yppa sig, om en motionär väl själf upprättat ett bestämdt lagförslag, men alternativt hemställt, att vederbörande Utskott, i händelse det uppgjorda förslaget ej skulle befinnas tillfredsställande, måtte utarbета ett annat, eller slutligen, om Utskottet af någon anledning, t. ex. tidens knapphet, skulle finna sig härtill förhindradt, att Riksdagen måtte anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta uppgöra och för Riksdagen framlägga ett förslag i ämnet. Skulle väl en dylik motion, hvilken uppenbarligen väl låter tänka sig, till någon del tillhöra Lag-Utskottets, och till en annan del Tillfälligt Utskotts handläggning?

Det är en af sakförhållandenas egen natur gifven följd, att representativa församlingar icke äro rätt egnade att utarbета lagtexter. Deras uppgift är snarare att undersöka behofvet af ett lagstiftningsarbete och angifva de grunder, hvarefter detsamma bör verkställas, samt, sedan lagförslaget föreligger färdigt, pröfva, huruvida de angifna grunderna blifvit rätt tillämpade och följde. Icke heller riksdags-utskotten, med den knappa arbetstid, som blifvit dem tillmätt, och den mängd ärenden, som de derunder i allmänhet hafva att handlägga, egna sig rätt väl för utarbetande af lagförslag, åtminstone om dessa äro af större omfång. Detta bestyr torde derföre i allmänhet lämpligast öfverlemnas åt regeringsmakten, som härför eger bestämda, fortvarande organ. Men om det sålunda icke utan skäl kan förväntas, att Riksdagens initativ i lagstiftningsfrågor allt mera ikläder sig formen af framställningar till Kongl. Maj:t med begäran om utarbetande af lagförslag i vissa angifna riktningar och efter uppgifna grunder, så synes det icke vara skäligt att anförtro de viktiga förberedande undersökningarne åt Tillfälliga Utskott snarare än åt Lag-Utskottet, der väl i allmänhet det största måttet af sakkunskap uti dylika frågor bör vara att förvänta.

På grund af hvad nu anförts har Utskottet funnit

ifrågavarande motion böra af Lag-Utskottet behandlas; hvilket Utskottet härigenom skolat för Riksdagen tillkännagifva.

Stockholm den 23 Februari 1880.

På Utskottets vägnar:
MAGNUS HALLENBORG.

Reservationer:

af Herrar *Hallenborg, von Ehrenheim, Burenstam, de Maré, von Möller, Odelberg* och *Robson*: »Enligt 42 § Riksdagsordningen skall Lag-Utskottet meddela utlåtande öfver de från Kamrarne dit hänvisade förslag till stiftande, ändring, förklaring eller upphäfvande af allmän civil-, kriminal- och kyrkolag, men för att en motion skall kunna anses innehålla ett sådant förslag måste den efter vår uppfattning gå ut på att Riksdagen skall fatta beslut i sjelfva lagfrågan och således binda sig gent emot den andra statsmakten och icke endast derpå, att Riksdagen, med bibehållande af sin vidare pröfningsrätt, hos Kongl. Maj:t skall anhålla om utarbetande och framläggande af ett lagförslag. Ordalagen i §:n synas oss otvetydigt innebära denna mening, ty icke lärer väl ett förslag att begära ett lagförslag kunna kallas ett förslag till lag. Denna uppfattning vinner äfven stöd af 64 § Riksdagsordningen, der uttrycket förslag är begagnadt i fråga om förändringar i grundlagarne på ett sätt, som icke lärer kunna betyda annat än framställning om beslut i sjelfva saken. Jemför man föreskrifterna om Lag-Utskottets verksamhetsområde i gällande Riksdagsordning och i den, som upphörde att gälla 1866, finner man ock att området blifvit vida bestämdare begränsadt i den förra, än det var i den senare, och är det väl att antaga att detta icke skett utan afsigt.

Af dessa skäl och då ifrågavarande motion går ut på att i en underdånig skrifvelse begära ett lagförslag, anse vi densamma icke tillhöra Lag-Utskottet, utan till Tillfälligt Utskott hafva bort öfverlemnas. De praktiska olägenheter, som Utskottet anser uppkomma genom ett sådant förfaringssätt i detta och dylika fall, lära af Riksdagen, om den vill begagna sig af de utvägar, som Riksdagsordningen erbjuder, utan svårighet kunna afhjelpas, men om de äro af betydenhet bero de derpå att den tanke, som ligger till grund för de tillfälliga Utskotten och dermed sammanhängande föreskrifter icke slagit rot i våra riksdagsförhållanden och böra de då, på sätt en annan reservant äfven anmärker, undanrödjas genom förändring och icke genom tolkning af Riksdagsordningen.»

af Herr *Afzelius*: »Mot Konstitutions-Utskottets beslut, att herr *H. Johnssons* motion »om underdånig skrifvelse angående förändring i fråga om tillsättande af presterliga tjenster», skall af Lag-Utskottet behandlas, får jag hufvudsakligen af följande skäl mig reservera. Den ifrågavarande motionen berör visserligen ett »ämne», som är af kyrkolags natur, och kan således äfven så till vida sägas falla inom Lag-Utskottets i grundlagen utstakade verksamhetsområde i allmänhet; men då motionen icke kan anses innehålla något egentligt »förslag till stiftande, ändring, förklaring eller upphäfvande» af kyrkolag, d. v. s. ett behörigen formuleradt »förslag» till lag rörande presterliga tjensters tillsättande, om den än angifver vissa allmänna »grunder», hvarpå ett sådant lagförslag anses böra hvila, utan väsentligen utgör en väckt »fråga» om en »underdånig skrifvelse» till Kongl. Maj:t med begäran, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета ett bestämdt »förslag» till lag i detta afseende, hvilket således ännu icke kan till behandling inom Riksdagen föreligga, så synes mig denna motions öfverlemnande till Lag-Utskottet i dess nuvarande skick ej stå rätt väl tillsammans med en följdriktig tillämpning af grundlagens bud efter dess ordalydelse i förevarande fall. Grundlagen använder nemligen i hithörande stadganden i Riksdagsordningen, såsom det allmänna och för alla Utskotten gemensamma uttrycket i detta fall ordet »ämne» (§§ 55 och 56), hvilket dock i de särskilda instruktionerna för de ständiga Utskotten (§§ 38 — 42) finnes närmare bestämdt såsom till sin form utgörande antingen en blott »fråga» eller ett verkligt »förslag», dervid det obestriddiga förhållande eger rum, att under det de öfriga ständiga Utskotten hafva att upptaga till behandling motioner i deras respektiva ämnen, deruti ämnet framställes endast under den mera allmänna och obestämda formen af en väckt »fråga» (såsom grundlags-, statsutgifts-, bevillnings- och bankfrågor), så fordras det deremot i afseende på Lag-Utskottet, att, om en motion i dess ämne skall af detta Utskott till behandling upptagas, samma ämne bör ega formen af ett bestämdt och närmare formuleradt »förslag»; hvaraf väl lär följa, att, om ock en motion berör ett Lag-Utskottets »ämne», men icke derjemte eger den af grundlagen bestämda formen af ett »förslag till stiftande, ändring, förklaring, eller upphäfvande» af gällande lag (§ 42) — ordagrant samma uttryck, som grundlagen använder i afseende på Konstitutions-Utskottets egna utlåtanden öfver grundlagsfrågor, hvilka framläggas för Kamrarne till behandling (§ 64) — utan framställer en blott och bar »fråga» i detta afseende, det icke gerna kan, åtminstone icke fullt grundlagsenligt, tillkomma Lag-Utskottet att till behandling upptaga en så beskaffad motion, utan synes densamma böra till behandling af »tillfälligt» Utskott hänvisas (§ 37 mom. 3). Tilläggas må, att

skulle så vara förhållandet — derom Konstitutions-Utskottet visserligen talar, utan att likväl deraf tyckes kunna hemtas något stöd för dess motsatta förfarande i detta fall — att några praktiska svårigheter eller verkliga olägenheter af en sådan grundlagens ordagranna tillämpning, som den ofvan yrkade, bevisligen uppstått eller anses kunna komma att uppstå; då bör ett sådant missförhållande undanrödjas genom en grundlagsändring, men icke tillfälligtvis afhjelpas genom en för detta ändamål särskildt ackommoderad grundlagstolkning.»

af Herr *Hammarhjelm*; och

af Herr Friherre *Hierta*: »Om den ärade motionären hade väckt förslag att Riksdagen för sin del måtte besluta »att, då någon presterlig befattning, af hvad slag som helst, i en församling blifvit ledig, domkapitlet skall uppsätta 3 kompetente sökande å förslag, hvarefter församlingen eger kalla en fjerde profpredikant och välja mellan dessa 4, hvarvid rösträtt per capita skall tillkomma enhvar, som inom församlingen eger att i kyrkostämmas öfverläggning och beslut deltaga», så hade ju varit alldeles klart, att motionen skolat hänskjutas till Lag-Utskottet.

Men så är icke ifrågavarande motion framställd.

Hvad som i motionen är föreslaget, är »att Riksdagen ville aflåta till Kongl. Maj:t en underdånig skrifvelse med begäran det Kongl. Maj:t tacktes låta utarbета och till nästa Riksdag framlägga förslag till ny författning rörande presterliga ämbetens tillsättande», byggd på ofvan nämnda grunder.

Det Utskott, som får uppdrag att behandla motionen, har sålunda att öfverväga huruvida skäl förefinnas att tillstyrka, att Riksdagen till Kongl. Maj:t aflåter en underdånig skrifvelse i den syftning som omförmäles, eller icke, samt i förra fallet att tillstyrka motionen, i senare fallet afstyrka densamma.

Det synes mig klart, att till- eller afstyrkande af sådan underdånig skrifvelses aflåtande ej hör till de ärenden, hvarmed Lag-Utskottet enligt 42 § 1 mom. Riksdagsordningen har att sig befatta.

Det synes mig vidare klart, att samma ord, som 1870 års Konstitutions-Utskott, i sitt Memorial N:o 3, med bestämmande af hvilket Utskott åtskilliga till Stats-Utskottet hänvisade, men derifrån återlemnade, motioner, böra behandlas, rörande dessa motioner begagnat, nemligen att motionernas hänvisning till något af de ständiga Utskotten icke kan ifrågasättas, just här äro tillämpliga, och sålunda att hänvisning af denna motion till något af de ständiga Utskotten ej heller nu borde kunnat ifrå-

gasättas. Och i ty fall återstår blott att hänvisa motionen till ett tillfälligt Utskott.

På grund af allt detta anser jag motionen i nu afgifna Memorial hade bort hänskjutas, *icke* till *Lag-Utskottet*, utan till ett *tillfälligt Utskott*, till hvilken slutföljd giltiga skäl äfven uti sjelfva Memorialet icke saknas.»

N:o 2.

Ank. till Riksd. Kansli den 24 Febr. 1880, kl. 2 e. m.

Konstitutions-Utskottets Memorial, i anledning af meningsskiljaktighet emellan Kamrarne, till hvilket Utskott en motion om tillägg till 35 § i gällande Förordning om fattigvården bör hänvisas.

Sedan Första Kammaren till Lag-Utskottets handläggning hänvisat en inom Kammaren af Herr Andreas Andersson väckt motion, N:o 3, rörande tillägg till 35 § i Kongl. Förordningen den 9 Juni 1871 angående fattigvården, men Lag-Utskottet, på sätt af dess Utlåtande N:o 1 inhemtas, till Kammaren återlemnade motionen, under förklaring, att den deri väckta frågan icke syntes falla inom omfånget för Lag-Utskottets i grundlagarne utstakade verksamhet, så har, enligt Konstitutions-Utskottet tillhandakomna protokollsutdrag af den 7 och 11 innevarande Februari, Första Kammaren, med frånträdande af sitt förra beslut, hänvisat ifrågavarande motion till behandling af Tillfälligt Utskott, hvaremot Andra Kammaren efter öfverläggning förklarat sig anse densamma vara af beskaffenhet att böra af Lag-Utskottet handläggas; och åligger det, i följd af